

предъ сички тѣ образъ на живота; увѣрявалъ, че, въ разстояніе отъ трийсетъ години, постоянно му на сърце было щастіе то и добродѣтель та на съгражданы тѣ, а къмъ туй го побуждалъ вѣтрѣшній тѣ божественный гласъ. Но таквази искренна защита раздразила сѣдници тѣ. Тѣ ожидали, че Сократъ, подобно на престѣпници тѣ, въ дълга рѣчь съсъ сълзы ще са моли за състраданіе и милость. Споредъ туй, тѣ предварително го проводили въ тъмница та. Единъ отъ пріятели тѣ му, Лізій, принесълъ му тамъ прекрасно съставена рѣчь, която щѣли да произнесѣтъ въ защита на Сократа. Сократъ ъ прочелъ и похвалилъ. „Но, послушай — казалъ му той: ако бы ми ты принесълъ меки, прекрасны обукви, извѣстно че азъ не быхъ ги обулъ, защото почитамъ туй недостойно за мѣжъ.“ И му върналъ рѣчь та.

Въ слѣдующе то събрание ставало гласоподованіе за работа та на Сократа. По незначително превъсходство на гласове тѣ той былъ осѣденъ на смърть. Сократъ, съ най голѣмо спокойствіе, изслушалъ смъртныя приговоръ, но въ таквозь расположеніе не были неговы тѣ ученицы. Тѣ съсъ сълзы припаднѣли къмъ сѣдници тѣ и имъ предлагали голѣма сума пары за освобожденіе то на учителя си. Но тѣ имъ отказали. Сократъ дружески са простилъ съ тѣзи отъ сѣдници тѣ, които подали гласъ зарадъ него и простилъ онѣзи, които го осѣдили на смърть. Съ ясно лице, съ твърда постѣпка, той са отдалечилъ отъ сѣдовище то и са върналъ въ тъмница та. Пріятели тѣ му го съдружавали. Като видѣлъ, че нѣкои отъ тѣхъ плачѣтъ, той имъ казалъ: „А защо вый плачете? Немà вый не знаяхте, че азъ отколъ, ёще щомъ съмъ са евилъ на свѣта, природа та ма ё обрекла на смърть?“ Аполодоръ, ученикъ тѣ му твърдѣ предаденъ нему и добродушенъ, посрѣшнѣлъ на туй: „Менѣ ма боли сърце то, Сократе, че ты умирашь безвинно.“ Сократъ, съ усмывка го погладилъ по глава та и ка-